

РЕШЕНИЕ

№ 4479

гр. София, 13.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 68 СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: АДЕЛИНА Н. АНДРЕЕВА

при участието на секретаря МАРИАНА ИВ. СОКОЛОВА
като разгледа докладваното от АДЕЛИНА Н. АНДРЕЕВА Гражданско дело
№ 20221110168253 по описа за 2022 година

При условията на кумулативно обективно (чл.210 ,ал.1 ГПК) и субективно съединяване (чл.215 ГПК) са предявени *положителни установителни искове по чл. 422 ГПК във връзка с чл.415,ал.1 ГПК във връзка с чл.79,ал.1,предл.1 ЗЗД във връзка с чл.240 ЗЗД във връзка с чл.286 ТЗ.*

С исковата молба **ищецът „П.К.”ЕООД** е предявил установителни искове *да бъде признато със сила на присъдено нещо*, че ответницата му дължи следните суми : **4 318,47 лв.**, представляваща *главница* по Договор за потребителски кредит № 30042894662/28.02.2020г. между страните; **1 531,92 лв.**, представляваща *договорно възнаграждение* по същия договор за периода от 25.09.2020г. до 03.09.2021г.; **1 171,69 лв.**, представляващи *възнаграждение за ползвана допълнителна слуга „Фаст”* по същия договор и **1 849,33 лв.**, представляващи *възнаграждение за ползвана допълнителна слуга „Флекси”* по същия договор , заедно със законната лихва върху тези суми от датата на предявяване на заявлението по чл.410 ГПК - 30.09.2022г. до окончателното плащане , както и разноските по делото, *за които е издадена заповед за изпълнение по чл.410 ГПК по заповедното гр.д. № 52866/2022г. по описа на СРС,68 състав*, срещу която е предявено възражение по чл.414 гПК от длъжника (ответник по настоящото дело).

С определение № 19912/05.06.2023г. е **ВЪРНАТА ИСКОВАТА МОЛБА** *в частта ѝ относно исквете против втората ответница С. Г. К. .* Като необжалвано от ищеца това определение е влязло в сила.

В хода на съдебното производство пълномощникът на ищцовото дружество поддържа

предявените искове. В заседанието на 16.02.2024г. , в което е даден ход по същество на делото, не е присъствал представител на ищеца, но с писмена молба от 13.02.2024г. юрисконсулт на ищеца е пледирал за уважаване на исковете.

Ответницата С. П. М. оспорва предявените искове по основание и по размер според изявленията на пълномощника ѝ в депозирания на 30.01.2023г. отговор на исковата молба. Предявени са възражения за нищожност на процесния договор поради противоречие с добрите нрави и поради нарушение на чл.11,ал.1,т.7 до т. 12 и т. 20 ЗПК във връзка с чл.22 ЗПК. Предявени са и възражения за нищожност на клаузите за допълнителните услуги „Флекси” и „Фаст” и поради нарушаване на чл.10а, ал.2 ЗПК , която забранява на кредитодателите да събират такси и комисионни за действия , свързани с усвояването и управлението на кредита. Предявени са и възражения за нищожност на клаузите от договора относно годишния процент на разходите (ГПР) и размера (процента) на договорната възнаградителна лихва. Обосновава се становище , че нищожността на тези клаузи води до нищожност на целия договор. Предявено е и възражение за недействителност по чл.22 във връзка с чл.10, ал.1 ЗПК , чл.11,ал.1,т.7-т.20 и т.20 ЗПК и чл.12,ал.1,т.7-т.9 ЗПК на процесния договор поради липсата на точно определяне на възнаградителната лихва и ГПР. Предявено е и възражение за изтекла погасителна давност на вземанията.

В хода на съдебното производство пълномощниците на ответницата поддържат оспорването на исковете. При устните състезания в заседанието на 16.02.2024г. адвокат на ответницата е пледирал за отхвърляне на исковете.

Софийски районен съд , 68 състав като проучи събраните по делото доказателства и като обсъди доводите на страните по реда на чл.12 ГПК и чл.235,ал.2 ГПК намира за установено следното :

Относно допустимостта на исковете :

Предявените установителни искове са **ДОПУСТИМИ**.

За ищеца е налице правен интерес от предявяването им , тъй като това е негово задължение по чл.415,ал.1 ГПК поради *оспорването* в срока по чл.414,ал.2 ГПК от длъжницата С. П.М. на издадената заповед за изпълнение по чл.410 ГПК в заповедното гр.д. № 52866/2022г. по описа на СРС, 68 състав. Според изричните разпоредби на чл.416,изр.1 ГПК/редакция – ДВ, бр. 42/2009г. / и чл.422,ал.1 ГПК искът по чл.415,ал.1 ГПК е *установителен* , а не *осъдителен*.

Относно процесуалния ред за разглеждането на исковете :

Както е посочено и в определението по чл.140 ГПК , въпреки че предявените *установителни искове по чл.422 ГПК във връзка с чл.240 ЗЗД и чл.86, ал.1 ЗЗД* произтичат от търговска сделка по смисъла на чл.286,ал.1 ТЗ, делото следва да бъде разгледано *по общия исков ред по чл.124 и сл. ГПК* , а не по реда на особеното исково производство по чл.365 и сл. ГПК, тъй като всеки от обективно съединените искове е родово подсъден на районен , а не на окръжен съд (чл.103 ГПК във връзка с чл.104,т.4 ГПК).

Относно възражението за изтекла погасителна давност :

Предявеното от ответницата възражение по чл.120 ЗЗД е *неоснователно*. Това е така по следните причини :

Според установената по реда на чл.290 ГПК трайна и последователна съдебна практика на ВКС за вземанията за погасителни вноски за главници по договори за кредити се прилага ***общата 5-годишна погасителна давност*** по чл.110 ЗЗД.

Относно правното естество на вземането за главницата по договор за кредит и по-конкретно относно въпроса дали задълженията за месечни погасителни вноски по договор за кредит представляват периодични плащания е налице дългогодишна съдебна практика на ВКС по реда на чл.290 ГПК , според която ***уговореното между страните връщане на предоставена в заем (кредит) сума на погасителни вноски не превръща този договор в такъв за периодични плащания, а представлява уговорка за изпълнение на задължението на части-чл.66 ЗЗД***. Поради тази причина приложима по отношение на това задължение е ***общата 5-годишна давност по чл. 110 ЗЗД***, изчислена от датата на уговорения краен срок за погасяване на кредита, а не кратката 3-годишна давност по ***чл. 111, б. „в“ ЗЗД***, изчислена от датата на падежа на отделните погасителни вноски (изрично в този смисъл : решение №38/26.03.2019г. по т.д.№1157/2018г. на ВКС, II ТО.; определение № 396/18.07.2019г. по т. дело № 30/2019г. на ВКС , ТК , I отделение; решение №28/05.04.2012г. по гр.д. №523/2011г. на ВКС, III ГО; решение №261/12.07.2011г. по гр.д. №795/2010 г. на ВКС, IV ГО, и др.). В мотивите на решение №38/26.03.2019г. т.д. №1157/2018г. съставът на ВКС, II ТО. посочва изрично , че горното разбиране съответства изцяло и на дадените с ТР №3/ 18.05.2012г. на ОСГТК на ВКС задължителни разяснения относно съдържанието на понятието „периодични плащания” по смисъла на ***чл. 111, б. ”в” ЗЗД***, тъй като периодичните задължения, макар да са породени от един и същи факт, са относително самостоятелни, а периодичността е характерна за престациите и на двете страни по договора. Като излага мотиви, че по отношение на договора за кредит това изискване не е налице, тъй като *нито задължението на банката-кредитор за предоставяне на уговорената сума, нито задължението на длъжника за връщането ѝ е повтарящо се*, поради което връщането на предоставената за ползване сума на погасителни вноски представлява по своята същност изпълнение на основното задължение на длъжника на части /***чл. 66 ЗЗД***/, съставът на ВКС отговаря, че приложима по отношение на това задължение е ***общата 5-годишна давност по чл. 110 ЗЗД***, изчислена от датата на уговорения краен срок за погасяване на кредита, а не кратката 3-годишна давност по ***чл. 111, б. „в“ ЗЗД***, изчислена от датата на падежа на отделните погасителни вноски. Ето защо, разсрочването на части от усвоения кредит на отделни погасителни вноски не превръща главницата в периодично платима и за нея остава приложим общият петгодишен давностен срок по чл. 110 ЗЗД.

Както бе посочено , в цитираната трайна съдебна практика на ВКС по чл. 290 ГПК като ***начален момент на отчитане на давността се приема крайния срок за връщане на целия кредит (последния падеж по погасителния план), а не датите на падежите на отделните погасителни вноски***.

По настоящото дело ищецът твърди в исковата молба , а и се установява от изрично посоченото в последния погасителен план към Анекс № 1 към договора за потребителски кредит № 30042894662/28.02.2020г., че крайният срок за погасяване на кредита е **25.04.2022г.** (падежът на последната 26-та вноска). Следователно от тази дата е започнал да тече 5-годишния давностен срок , който не е бил изтекъл към датата на предявяването на заявлението по чл.410 ГПК – **30.09.2022г.** , а съгласно чл.422,ал.1 ГПК от тази дата се считат предявени исковите по чл.422 ГПК.

Следователно, вземанията на ищцовото дружество за неплатените погасителни вноски по процесния банков кредитен договор не са погасени по давност, съответно не са погасени на основание чл. 119 ЗЗД и вземанията за лихви, за които не е изтекла 3-годишната давност по чл. 111, б. „в“ ЗЗД.

Поради посочените причини възражението на ответницата за изтекла погасителна давност е неоснователно.

Относно основателността на исковите:

Предявените установителни искове са ОСНОВАТЕЛНИ.

Кта писмено доказателство по делото е приет *Договор за потребителски кредит № 30042894662/28.02.2020г.* , сключен от ищцовото дружество като кредитодател и ответницата С. П. М. като кредитополучател, който не се оспорва от ответната страна. *Ответницата не оспорва автентичността на подписа ѝ върху кредитния договор.*

Ответницата не оспорва , че е подписала договора за кредит от 28.02.2020г., както и декларациите към него. Следователно процесният договор за кредит е валидно сключен от страните.

По делото е безспорно *сключването и съдържанието на Договор за потребителски кредит № 30042894662/28.02.2020г.* между страните. Този договор е представен по настоящото дело , като ответницата *не е оспорила нито сключването му (подписването му) , нито съдържанието му.*

Договорът за потребителски кредит от 28.02.2020г. е сключен въз основа на *Искане за отпускане на потребителски кредит „П.К.тандарт № 30042894662, подадено на 28.02.2020г.* от ответницата С. П. М. , подписано от нея (представено с исковата молба-б.с.). Това искане за кредит не се оспорва от ответницата. Няма спор и това се установява при съпоставяне на съдържанието на искането за кредит от 28.02.2020г. и на договора за кредит от 28.02.2020г. , че основните параметри на кредитния договор са същите , каквито са поискани от ответницата.

С подписването на *Декларация А към договора за кредит* ответницата е декларирала , че са ѝ предоставени : „1) безвъзмездно, на хартиен или друг траен носител , в ясна и разбираема форма на български език – информация във формата на Стандартен европейски формуляр; 2) разяснения , които са ѝ дали възможност да прецени доколко предлаганият договор за потребителски кредит /ДПК/ съответства на нейните възможности и финансово състояние; 3)разяснение на преддоговорната информация, основните

характеристики на предлаганите продукти и въздействието , което могат да окажат върху нея в това число последиците в случай на просрочени плащания ; 4)разяснения на допълнителните услуги, които кредитодателят може да предостави на кредитополучателя по негово искане , както и правата на задълженията му по тях.

С подписването на *Декларация Б към договора за кредит* ответницата е декларираща , че е запозната предварително с Общите условия на „П.К.”ЕООД към договорите за потребителски кредит за физически лица и ги приема.

С подписването на *Декларация Г към договора за кредит* ответницата е декларираща , че е уведомена и разбира , че изборът на пакет от допълнителни услуги не е условие за сключване на договора за потребителски кредит или условие за получаването му при предлаганите условия , като декларира , че е разбрала съдържанието на избрания пакет допълнителни услуги и потвърждава с подписа си този избор.

С подписването на *Декларация Д към договора за кредит* ответницата е декларираща , че е запознат с видовете и размерите на дължиите по договора такси съобразно тарифата за таксите.

По силата на Договора за потребителски кредит „П.К.тандарт” № 30042894662/28.02.2020г. ищцовото дружество е предоставило на ответницата С. П. М. потребителски кредит в размер на 5 000 лв, като ответницата е следвало да плаща 24 месечни погасителни вноски с размер от 461,84 лв с падеж 25-то число на съответния месец. Уговореният ГПР е 48,81 % , а уговореният годишен лихвен процент а 41 % . По искане на ответницата са ѝ предоставени услуга „Фаст” на стойност 1 500 лв и услуга „Флекси” на стойност 2 250 лв. Цялата дължима сума по кредита е 11 084,01 лв , в която е включено и възнаграждение за закупения пакет от допълнителни услуги , което е платимо чрез месечните погасителни вноски. Конкретните падежи и размери на всяка погасителна вноска са посочени в *Погасителния план* към кредитния договор , подписан от страните.

По искане на ответницата за намаляване размера на една погасителна вноска и за отстрочване на друга погасителна вноска между страните са подписани и два анекса към кредитния договор – съответно на 28.05.2020г. и на 22.06.2020г. (представени по делото). Към всеки анекс е подписан нов погасителен план. Според погасителния план към втория анекс от 22.06.2020г. месечните погасителни вноски , които ответницата е следва да плати , са 26 , като размера им е 461, 84 лв , а последната вноска е в размер на 344,85 лв и е с падеж на 25.04.2022г. , което е и крайния срок на договора за кредит. *Видно е , че към датата на предявяване на заявлението по чл.410 ГПК – 30.09.2022г. (от когато се считат предявени и разглежданите установителни иски по чл.422 ГПК – б.с.) е била настъпила изискуемостта на всички погасителни вноски по процесния договор за кредит.* Поради тази причина възражението на пълномощника на ответницата за нередовно връчване на уведомлението за предсрочна изискуемост на кредита е *правноиревелавнтно*.

Не е налице недействителност на процесния договор по смисъла на чл.22 във връзка с чл.10, ал.1 ЗПК , чл.11,ал.1,т.7-т.20 и т.20 ЗПК и чл.12,ал.1,т.7-т.9 ЗПК , тъй като тези правни норми не са нарушени в конкретния случай, доколкото процесният договор е

сключен в писмена форма, на хартиен носител, по ясен и разбираем начин, с четлив шрифт (с което е спазен чл.10,ал.2 ЗПК) и съдържа общия размер на кредита и условията за усвояването му (чл.11,ал.1, т.7 ЗПК и чл.12,ал.1,т.7 ЗПК) , лихвения процент по кредита, който е фиксиран , както и условията за прилагането му (чл.11,ал.1,т.9 ЗПК и чл.12,ал.1,т.8 ЗПК);годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит (чл.11,ал.1, т.10 ЗПК и чл.12,ал.1,т.9 ЗПК); условията за издължаване на кредита от потребителя, включително погасителен план, съдържащ информация за размера, броя, периодичността и датите на плащане на погасителните вноски, последователността на разпределение на вноските между различните неизплатени суми, дължими при различни лихвени проценти за целите на погасяването (чл.11,ал.1, т.11 и т. 12 ЗПК); наличието на право на отказ на потребителя от договора (чл.11,ал.1, т.20 ЗПК). Следователно неоснователно е предявеното от ответната страна възражение за недействителност на процесния кредитен договор по чл.22 във връзка с чл.11, ал.1,т.10 ЗПК.

Неоснователни са и възраженията на ответната страна за нищожност на договорните клаузи за договорна лихва и за неустойка по смисъла на чл.143,ал.2, т.10 и т.19 ЗЗП/ в редакцията, изменена с ДВ, бр.100/2019г. / , тъй като видно от изрично посоченото в декларациите , които са неразделна част от процесния договор, подписвайки този договор ответницата лично е удостоверила, че е била предварително запозната с всички договорни клаузи, както и с икономическите последици от сключването на договора.

Ответната страна , чиято е доказателствената тежест съгласно чл.154,ал.1 ГПК и чл.8,ал.2 ГПК , не е доказала , че годишния процент на разходите по процесния договор, посочен в договора- 48,81 % , не съответства на действителния ГПР. Според чл.19,ал.4 ЗПК ГПР може да достигне до 50 % , който размер не е превишен в конкретния случай. Възражението на ответната страна в обратния смисъл е неоснователно. В конкретния случай в ГПР не следва да се включва стойността на допълнителните услуги „Фаст” и „Флекси” , тъй като според §1 от ДР на ЗПК в ГПР не се включват разходите за допълнителните услуги , когато сключването на допълнително споразумение за тези допълнителни услуги не е задължително условие за получаване на кредита или за получаването му при предлаганите условия , а в конкретния случай изрично е посочено в договора и в общите условия, че допълнителните услуги „Фаст” и „Флекси” ,се предоставят по искане на кредитополучателя и не са условие за сключване на кредитния договор.

По настоящото дело не е доказана явна нееквивалентност между предоставената услуга и уговорената цена. Уговореният лихвен процент от 41 % е в съответствие с размерите на лихвените проценти по договори за потребителски кредити за кратки срокове с небанкови институции и при фиксираност за целия срок на договора. Следователно не е доказано процесния договор да нарушава добрите нрави по смисъла на чл.26 ЗЗД. Възражението на ответната страна за нищожност на договора поради противоречие с добрите нрави е неоснователно.

Както бе посочено , допълнителните услуги „Фаст” и „Флекси” са предоставени на

ответницата по нейно изрично съгласие , удостоверено с подписа ѝ под договора , включително и с подписа ѝ под декларация Г към договора. Поради тази причина възражението на ответната страна за нищожност на клаузите за тези допълнителни услуги е неоснователно.

Неоснователни са и възраженията на ответницата за нищожност на договорните клаузи за ГЛП и за ГПК по смисъла на чл.143,ал.2, т.10 и т.19 ЗЗП/ в редакцията, изменена с ДВ, бр.100/2019г. /, предишни чл.143,ал.2, т.9 и т.18 ЗПК/, на които се позовава ответната страна в отговора на исковата молба, тъй като в процесния договор за кредит страните са посочили , че кредитополучателят удостоверява , че е получил и е запознат предварително от кредитодателя с всички условия по настоящия индивидуален договор и с Общите условия , приложими към него , а в декларация А към договора е удостоверено , че ответницата като кредитополучател е получила от кредитодателя Стандартен европейски формуляр, посочващ индивидуалните условия по кредита, предмет на договора. Следователно ответницата , подписвайки процесния договор , лично е удостоверила, че е била предварително запозната с всички договорни клаузи, както и с икономическите последици от сключването на договора.

Не се спори между страните , че *ищецът е изпълнил задължението си на кредитодател* по процесния договор да предостави уговорената парична сума като кредит на ответника.

Според удостовереното в представеното с исковата молба *Извлечение по сметка към Договор за потребителски кредит № 30042894662/28.02.2020г.* ответницата е платила изцяло четири месечните вноски (първа , втора , пета и шеста) и частично две вноски (трета и и седма). Останалите вноски не са платени.

Общата *платена* сума от ответницата към 30.09.2022г. (датата на предявяването на заявлението по чл.410 ГПК – б.с.) е **3 731,48 лв** , а общата **неплатена** сума е **8 871, 41 лв**. Ответната страна не е оспорила изрично съдържанието на това извлечение от сметка.

В неплатените вноски се включват не само *главницата* (сумата, предоставена като кредит), но и *договореното възнаграждение* , както и стойността на *допълнителните услуги „Флекси „ и „Фаст ”* . В общата неплатена сума от **8 871, 41 лв** се включват : **4 318,47 лв** *главница* , **1 531,92 лв** *договорно възнаграждение* , **1 171,69 лв** *цена на допълнителната услуга „Фаст”* и **1 849,33 лв** *цена на допълнителната услуга „Флекси*.

С оглед изпадането в забава на ответника относно плащането на погасителните вноски за него е възникнало и задължението за плащане на *мораторна лихва* по чл.86,ал.1 ЗЗД , за което не се спори , че е в размер на **148,05 лв** за процесния период от 03.09.2021г. до 29.09.2022г. и също е включено в общата неплатена сума по извлечението – **8 871, 41 лв**.

В исковата молба ищцовата страна твърди , че след предявяване на заявлението по чл.410 ГПК ответницата е извършила плащания , с които са погасени лихви и такси , включително и вземането за мораторна лихва в размер на **148,05 лв** , присъдено със заповедта по чл.410 ГПК , но не и четирите вземания за главница , за договорно

възнаграждение и за възнаграждения за услугите „Фаст” и „Флекси”. Поради тази причина с предявените иски по чл.422 ГПК се претендират тези вземания , но не и вземането за мораторна лихва от 148, 05 лв, което е погасено след предявяване на заявлението по чл.410 ГПК.

По делото няма доказателства за изпълнение от ответницата на задълженията ѝ за плащане на дължимите от нея месечни погасителни вноски по Договора за потребителски кредит „П.К.тандарт” № 30042894662/28.02.2020г. в посочения размер, т.е. на задълженията за главница, за договорно възнаграждение и за възнаграждения за услугите „Фаст” и „Флекси”. Поради това прилагайки правните последици, в които се състои доказателствената тежест по чл.154,ал.1 ГПК и чл.8,ал.2 ГПК, съдът приема, че ответницата не е изпълнила посочените задължения към ищцовото дружество. Тъй като по делото е доказано съществуването и изискуемостта на претендираните от ищцовото дружество вземания , исковите по чл. 422 ГПК във връзка с чл.415,ал.1 ГПК във връзка с чл.79,ал.1,предл.1 ЗЗД във връзка с чл.240 ЗЗД и чл.86, ал.1 ЗЗД са основателни и следва да бъдат уважени изцяло. _

Относно разноските по делото :

С оглед уважаването на исковите на ищеца следва да бъдат присъдени направените по делото *разноски* – платената от него държавна такса за предявяването на исковата молба (180,39 лв).

Ищцовата страна претендира присъждане и на юрисконсултско възнаграждение, каквото ѝ се полага на основание чл.78,ал.8 ГПК, тъй като е представлявана по настоящото дело от юрисконсулт. Това искане следва да бъде уважено. Размерът на юрисконсултското възнаграждение следва да бъде определен съгласно действащата редакция на чл.78,ал.8 ГПК-200 лв. В останалата му част до пълния предявен размер от 300 лв искането на ищеца за юрисконсултско възнаграждение в исковото производство следва да бъде отхвърлено.

На ответницата не следва да бъдат присъдени разноски , тъй като исковите са уважени изцяло.

С оглед изрично постановеното в мотивите и в диспозитива на т.12 от Тълкувателно решение № 4/2013г. на ОСГТК на ВКС с настоящото съдебно решение следва да бъде определен и окончателния размер на разноските в заповедното производство, като бъдат *осъдени* страните да ги заплатят.

На ищеца (заявител в заповедното производство) следва да бъдат присъдени разноските, направени от него в заповедното производство – платената държавна такса (180,39 лв), както и юрисконсултското възнаграждение, присъдено със заповедта по чл.410 ГПК (180 лв).

На ответницата С. П. М. (длъжник в заповедното производство) не следва да бъдат присъдени разноски , тъй като претенциите срещу нея са уважени изцяло.

На ответницата С. П. М. (длъжник в заповедното производство) не следва да бъдат

присъдени разноси с настоящото решение, тъй като исковото съдебно производство по отношение на нея е прекратено , като не е предявено искане за присъждане на разноси по настоящото дело и не са представени доказателства за осъществени от тази ответница разходи във връзка с настоящото исково дело , а разноските по заповедното производство следва да бъдат присъдени от заповедния съд .

Водим от гореизложеното **СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД , 68 СЪСТАВ**

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание **чл. 422 ГПК във връзка с чл.415,ал.1 ГПК във връзка с чл.79,ал.1,предл.1 ЗЗД във връзка с чл.240 ЗЗД във връзка с чл.286 ТЗ и чл.86,ал.1 ЗЗД**, че **С. П. М.**, ЕГН: *********, със съдебен адрес : град София, ж.к. „***“ чрез адв. Р. М., **ДЪЛЖИ** на „П.К.”ЕООД, ЕИК: ******* със седалище и адрес на управление: гр.София, бул. „***“, следните суми : **4 318,47 лв** (четири хиляди триста и осемнадесет лева и четиридесет и седем стотинки), представляваща *главница* по Договор за потребителски кредит № 30042894662/28.02.2020г. между страните; **1 531,92 лв** (хиляда петстотин тридесет и един лева и деветдесет и две стотинки), представляваща *договорно възнаграждение* по същия договор за периода от 25.09.2020г. до 03.09.2021г.; **1 171,69 лв** (хиляда сто седемдесет и един лева и шестдесет и девет стотинки), представляващи *възнаграждение за ползвана допълнителна слуга „Фаст“* по същия договор и **1 849,33 лв** (хиляда осемстотин четиридесет и девет лева и тридесет и три стотинки), представляващи *възнаграждение за ползвана допълнителна слуга „Флекси“* по същия договор, заедно със *законната лихва* върху тези суми от датата на предявяване на заявлението по чл.410 ГПК - 30.09.2022г. до окончателното плащане , за които е издадена заповед за изпълнение по чл.410 ГПК по заповедното гр.д. № 52866/2022г. по описа на СРС,68 състав.

ОСЪЖДА С. П. М., ЕГН: *********, със съдебен адрес : град София, ж.к. „***“ чрез адв. Р. М., **ДА ЗАПЛАТИ** на „П.К.”ЕООД, ЕИК: ******* със седалище и адрес на управление: гр.София, бул. „***“, следните суми: **180,39 лв** (сто и осемдесет лева и тридесет и девет стотинки), представляващи направените от ищеца *разноси* по настоящото исково производство– платената държавна такса за предявяване на исковата молба (**чл. 78,ал.1 ГПК**); **200 лв** (двеста лева), представляващи полагащото се на ищцовото дружество *юрисконсултско възнаграждение* в настоящото исково производство (**чл.78,ал.8 ГПК**); **180,39 лв** (сто и осемдесет лева и тридесет и девет стотинки), представляващи направените от ищеца *разноси* по заповедното производство по гр.д. № 52866/2022г. по описа на СРС,68 състав – платената държавна такса за предявяване на заявлението по чл.410 ГПК (**т.12 от ТР № 4/2013г. на ОСГТК на ВКС**), и **180 лв** (сто и осемдесет лева), представляващи полагащото се на ищцовото дружество *юрисконсултско възнаграждение* в заповедното производство по гр.д. № 52866/ 2022г. по описа на СРС,68 състав (**т.12 от ТР № 4/2013г. на ОСГТК на ВКС**).

ОТХВЪРЛЯ в останалата ѝ част претенцията по **чл.78,ал.8 ГПК** на ищеца

„П.К.”ЕООД за присъждане на юрисконсулско възнаграждение в настоящото исково производство до пълния предявен размер от 300 лв (триста лева).

Решението подлежи на въззивно обжалване пред СГС в двуседмичен срок от връчването на съобщението до всяка от страните с преписа от решението (чл.259,ал.1 ГПК във връзка с чл.7,ал.2 ГПК).

Съдия при Софийски районен съд: _____